

Johannes Falk.

Roman i to Dele. — Af H. F. Ewald.

Anden Del.
(Fortset.)

3. Kapitel.

Hans nærmeste.

Lars Brink havde i sin Have en Lyshytte, der om Sommeren var hans kæreste Opholdssted. Træløstret i den var frugtbar, og der var fat Stiver til, men Vinde-trærne, som lukkede sig over det hele, var frodige, Grenene stærke og tæt sammenvokkede. Træløstret var da helt overflødig; men Lars Brink havde selv sat det der, og det havde staaet der saa stolt, da Lindene var smaa og trængte til Støtte; derfor holdt han det endnu bestandig vedlige og fik travlt med Hammer og Søm, naar det stiftes ab.

Saaledes gaar det maaste mange af os i det aandelige Paulus af Tanker og Drømme, i hvilket vi finder Hvile. Tankerne vokser, og Spirerne bliver til kraftige Træer, Drømmene klarer sig og bliver lillige som Lindens grønne Blade, gennem hvilken Sollyst mildt og velgørende falder; men det Træløstret, der stattede de samlede Tanker, det lader vi ofte staa og lapper paa det, uagtet det nu er blevet helt unyttigt. Vel da, naar det ikke gør Støbe!

Det gjorde Lars Brinks Træløstret; der var saa lilligt i Lyshytten med dens grønne Bladtræer, som gav en behagelig Dæmring uden at stabe Mørke, at man slet ikke tænkte paa det gamle vanstyrede Strummel; og der sad en smuk Julidag, omkvant tre Uger efter den skæbningsvangre Forfælsning paa Skjul, en Skreds af lykkelige og glade Mennesker.

Der var Lars Brink selv med Piben i Munden, den gamle dybsindige Mine og Glæden titte ud fra de rindende Sjætræger. Der var Fæstet Møgegaard, ikke ældre af Udsende, snarere fornyet og saa bærer og gestaltig ved sin Femastline som nogen Sæbe; thi Skoflen var fem om Eftermiddagen, og det var hine Dages Tid, idet et solidere Maaltid fulgte efter om Aftenen. Der sad Johannes, saa livlig og oprømt, som hans Venner sjældent minde sig at have set ham. Saa Claus og Helga vorup med deres lille halvanden Aar gamle Søn, Johannes's Gubben; Claus med sit uforandret gode Lune, en sat og lykkelig Gæstemand; Helga smilende, men dog med en aandsfraværende Mine, som om hun ikke altid fulgte Samtalens Træd. Endelig Henrik Smith, og hans Afsyn var det lyseste; thi ved hans Side sad en gulskoflet, blaaøjet Pige, hvis Blis som Kærlighedsbille krydsede ham.

Det var Theodora, hans Hjertensstær; og nu, da Johannes havde set hende, forstod han bedre sin Vens Mandstrævelse, da de hin Juniasten vandrede sammen til Skul. Hvilket frugtligt Raag var et ikke lagt i disse fraalende Dine, i de skæmmte Smilshuller og paa disse friske Læber! Han ønskede næsten for Henriks Skyld, at Theodora havde været lidt mindre indtagende. Og alle disse Venner, gamle og nye, var forsamlede her, fordi det var Johannes's Fødselsdag, hans tre og tredivte. En dybt af Lars Brink og Fæstet Møgegaard lagt Plan havde ført dem alle til Gerstrup, og deres Nær-værelse glædede Johannes mere, end den loftbareste Fødselsdagsgæde vilde formaet.

Hans tre og tredivte Fødselsdag; altfaa var det i Dag netop tre Aar siden, han roede Oliva Fri over den spejllare Keldsø, idet hans Hjerte bankede saa uroligt, og han fornemte uhyggelig Kærligheds hele Bitterhed. Havde han ganske glemt og forvundet det? Der var Fred paa hans Afsyn, og han syntes aldeles ikke aandsfraværende; tværtimod tog han livlig Del i Samtalen.

Helga bemærkede det og forundrede sig derover; thi hun erindrede det, Johannes syntes at have glemt, og hun var nu ganske indvøjet i hans Hjertes Historie. Claus havde vist sig at være en Ordbrøder; han mente, at som Søgerne nu stod, var der ingen Grund til at formene Helga Kærlighed til hendes Broders Fortid; men der er altid nogen Tynge ved en Hemmelighed, og selv om Kvin-derne kan se, indvirkter dog Bevidstheden derom uvilkaarligt paa deres Handlemaade; deres Gæringner slæbter.

Helga sad der med Hovedet bøjet over et Haand-arbejde, idet hun af og til kærtegnede sin lille Søn, der sad ved hendes Fødder og gjorde gentagne Forsøg paa at spise Lindblade, som hans Fæder havde staaet Anald med, og som var faldne under Bordet. Fæstet Møgegaard kom af og til færende og tog Bladene ud af Barnets Mund; men Drengets Møder saa aandsfraværende der-paa. Hun saa ofte forsende paa Johannes, og en Gang møbte hendes Blik hans; det var roligt, klart og mildt.

Hun stak da Haanden i sin Lomme, som om hun sølte efter noget, og tral den tilbage igen, naar hun havde over-levet sig ord, at det virkelig var det. Det saa der saa velt og trygt og gemte maaste bog Liv og Barne; thi det var et Brev fra Oliva til Johannes, et Brev fra hende, der en Gang havde været deres Lige, men som nu var hævet til en højere Samfundskreds, hvor hun med sin Mand i Aarenes Løb maatte følge i Anseelse, hvortil Ve-gyndelsen allerede var stet, idet hun nu led Kammerherre-nde Stidsiedt og nød det store Præstikat: Deres Raade.

Hendes Raade syntes imidlertid endnu at erindre sin bestebne Ven, idet hun stred til ham. Hvad mon der stod i det Brev? Oliva havde leshaget det med følgende Ord: „Jen mig i, tære Helga, ved Velsighed at give Johan-nes Falk indlagte Brev; vel haster det ikke, men du maa ikke glemme det; thi det handler om en Sag, der ligger mig meget paa Hjerter.“

Helga havde faaet Brevet et Par Dage, før Indby-velsen fra Fæstet Møgegaard indtraf. Hun tog det altfaa med i Lommen; thi vilde hun end ellers have givet ham det uden Ophævelse, saa mente hun nu, da hendes Mand havde gjort hende saa meget vidende, at hun endelig maatte overtræffe ham det under fire Dine; men deril havde hun endnu ikke faaet Held.

Helga lignede næsten ganske sig selv; hun saa frist, blomstrende og lykkelig ud; selv havde hun visse ingen Hemmeligheder, der trykkede hende, ligesom næsten alt, hvad før og nu forurosigede hende, kom udefra og ikke

fra hendes eget Hjerte. En lykkelig harmonist Sjæl var hun; men dog stødte hun i en ikke ringe Grad ham, hun nu sad og saa paa, og med hvem hendes Tanker spjælede, at hendes Sjæls Fred var saa vel befæstet. Den sjældne Velsignelse at have en ældre, besindig, gudfrygtig Ven og Broder var bleven baade Claus og hende til Del.

Samtalen gik livlig i Lyshuset og ubviklede sig til en Disput, der drejede sig om et kirkeligt Spørgsmaal. Johannes og Henrik var de kæmpende, og Henrik blev saa ivrig, at han næsten glemte sin Hjertensstær, og hun saa paa dem begge, som om hun fandt Disputen kedelig og ønskede, at den snart var forbi. Johannes fremtom med et Citat, som Henrik bestrøede, og han rejste sig da for at hente den Bog, hvis Ord han havde taget til Indtægt. Han gik rast op mod Huset, og Helga rejste sig for at følge ham; nu eller aldrig, tænkte hun, var Øjeblikket til at give ham Olivas Brev kommet.

Hun traf ham i hans eget Værelse med Bogen i Haanden; han stod og bladede i den.

„Johannes“, sagde hun, forpustet af den hurtige Gang, „jeg har et Brev til dig.“

„Et Brev?“ spurgte han, uden at hans Dine forlod Bogens Spalter; „fra hvem?“

„Fra Oliva.“

Han saa avorligt op og tog Brevet uden at forandre en Mine; men næppe havde han taget det, før end Helga fornemte et lille Buis af en barbedet Drenge, der, uden at hun mærkede det, var fulgt efter hende ind i Stuen, rakte sin brune og inavnelede Haand frem mellem hende og Johannes og sagde:

„Værsgo! Her er et Brev til Stolemeester! Farvel!“ og saa løb han hurtigt sin Vej, som om det ikke var noget behageligt Hverv, han havde udført.

„Det var da løjerligt!“ udbrød Johannes, „jeg faar ellers ikke mange Breve; nu vil jeg se lige paa en Gang; tom, lad os gaa ud igen til de andre!“

Olivas friske Brev puttede han i Lommen; men det andet, der var stredet paa grovt Papir, havde en næsten ulæselig Udskrift og var skrevet forseglet, lagde han som Mærke i Bogen. Derpaa gik han, enten han nu overhørte, at Helga talde paa ham, eller han ikke vilde høre det.

Lige udenfor Huset møbte han Claus.

„Saber du noget?“ spurgte han.

„En Pibe“, svarede Claus.

„Der hænger tre stoppede inde i Dagligstuen.“

„Godt“, sagde Claus; „jeg vil tage dem alle tre, saa er jeg fornyet for i Aften.“

Men ligesom han vilde gaa ind i Huset, traadte hans Hustru ud af Døren. I et Anfald af lystigt Lune tog han sin Vid om Livet og snurrede hende et Par Gange rundt.

„Na, Claus dog!“ raabte hun i en fortrædelig Tone.

Claus studsede; thi det hændte tun sjælden, at Helga tog ham inde op, at han var i godt Humør.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte han.

„Brevet — jeg gav ham det nu! Jeg vilde blot sagt ham, hvad Oliva skriver om det; men han løb jo fra mig, og nu skal jeg nok lade være at faa Høje i ham for den Gang.“

„Alta!“ udbrød Claus; „jeg kom min diplomatiske Stone paatværs! Du er en jød lille Heks; men som alle Damer holder du af Krogeje. Hvorfor har du ikke givet ham Brevet for læng siden?“

„Og det spørger du om!“ udbrød Helga indigneret. „I Mænd er virkelig et ubilligt Føltesæd. I kunde ikke beholde nogen Hemmelighed for eder selv, hvor meget I end beskylder os Fruentimmer for Sladderagtighed. Vi skal gemme dem for eder, og naar vi saa handler derefter, saa er det ogsaa galt.“

„Alt er rigtigt og i Orden“, svarede Claus leende. „Du har givet ham Brevet og behøver nu ikke at bekymre dig om Resten.“

Derpaa løb han ind efter Piberne, og Helga gik til-bage til Lyshuset, idet hun lastede med Ratten.

Citatet blev oplæst, og Disputen gik sin Gang og naaede sin Afslutning; thi Johannes og Henrik hørte til den Slags Mennesker, der kan blive færdige, fordi de begge havde Vilde til at bøj sig for Sandheden, selv om de kom tilfodt; og i dette Tilfælde var det Johannes, i hvis Løb det faldt at lide et Nederlag. Han tilstod det uden Fortrydelse og greb derpaa det plejeste Brev og læste det, medens det aristokratiske blev liggende urørt i hans Lomme, hvilket egentlig forargede Helga; thi Dis-puten med Claus havde bragt hende i det ufornuftige Hjørne.

„Her er noget, der vil interessere eder alle“, udbrød Johannes, da han havde læst Brevet til Ende. „Hvis Fæstet vil bringe min misfornøjede Gubben til Tavs-hed ved et Stykke Tvebøl, saa vilde jeg gerne lase dette Brev for eder.“

Fæstet tog den lille Johannes, der omsider havde fundet, at Lindblade var temmelig mager Kost, op paa sit Støb, og bragte Strighalsen til fuldkommen Tavs-hed ved en hel Tvebøl. Johannes læste:

Kære Stolemeester!

Jeg har faaet et Brev fra Tomas han trenger hart in paa mei fordi jeg forkante dem for de har han faaet at vide Guds velsignelse er hos dem strider han aa forbaner jeg dem saa forbaner Gud mei la gaa da jeg tar for-banelsen te mei igen mei Stillingerne trenger jeg inte te jeg sta næst Guds Bistand adri komme paa Saagene. Men nu skriver Tomas be Stolemeesteren om at di bog engang ennu vil be aa sninge paa Skul og la mei vide dagen aa Timen for de vil gøre mei got i det forie hul skriver han aa saa Gud velsigne ham got er min ven aa jeg fa snart kelle mine venner nu det er intet svært reines-tørste det stred han aa jeg ber dem derom aa gør det for min selle mans stuld jeg fae ham tit nok at det vilde ende saa som saa at Gemini!

Ane Jensdatter.

„Ma Herregud, den Stakkel!“ udbrød Fæstet Møgegaard rørt.

„Hvad siger De, Theodora?“ spurgte Johannes, idet han betragtede den muntre Pige skarpt. Smilshullerne forsvandt fra Theodora Hansens Kinder, og hun rødmede; hun havde sandt at sige lidt Frygt for Johannes, og det nyltede ikke, at de paa Henriks Bud kaldte hinanden nok saa forfølsigt ved Fornavn.

„Jeg?“ svarede hun, idet hun uvilkaarligt fløjtede lidt nærmere til Henrik, som for at faa Hjælp i den Dyst, der forelå hende.

„Ja De!“ sagde Johannes smilende. „Nu skal De op til Præstefore-Eksamen! Jeg sætter, at Henrik var Præst her i Sognet og De altfaa Præstefore, og Henrik havde faaet dette Brev fra Ane Jensdatter, hvad vilde De saa raade ham at svare, og hvad vilde De selv gøre?“

„Jeg vilde ingenting gøre“, svarede Theodora, idet Stalken igen titte hende ud af Døren, „og jeg haaber, at Henrik vilde være Mand for at raade sig selv.“

„Det haaber jeg ikke. Her har vi en uhyggelig Kvinde for os, oven i Købet uhyggelig uden egen Skyld; hun maatte jo, især naar hun var en af Henriks Sognebørn, være som en Søster for Dem og have Krav paa hele Deres Medfølelse.“

„Hvordan ser hun ud?“ spurgte Theodora, idet de andre lo.

„Hun ser rigtig grim ud“, svarede Johannes, idet han undertrykte et Smil; „en høj, stær Kvinde med grode Træt og en raa Stemme.“

„Saa vilde jeg løbe min Vej, naar jeg saa hende“, sagde Theodora i en bestemt Tone; „jeg vilde bede Henrik tale med hende.“

„Henrik!“ udbrød Johannes, „du kan ikke tænke paa at søge Præstetale i de første ti Aar endnu, i det mindste ikke paa Landet. Nej, kære Theodora“, vedblev han, „hvad De saa siger nu, saa haaber jeg, at De ikke vilde løbe Deres Vej. De vilde gaa den simple Kvinde i Møde og trykke hendes Haand; De vilde høre paa hende, og fandt De, at hun Trods sit simple Udseende og de grode Klæder var en ærlig Sjæl, saa vilde De lade al den Stærkighed, Gud har nedlagt i Deres Hjerter, og som ikke til evig Tid bør være Henriks Ejendom alene, gylde Trøst og Lise i hendes trængende Sind. De vilde lade hende føle, at De ikke mente Dem at være bedre for Borherre, end hun, men De vilde lade hende nyde godt af det store Fortrin, der er Dem og Deres Lige forundt, paa en smuk, ødel og tillige kristelig Maade at kunne tale til de betrængte.“

Theodora saa ikke fornøjet ud ved Udsigten til de Bligter, der vilde komme til at paahvile hende som Præstefore, men Johannes's Ord undlod dog ikke at gøre noget Indtryk paa hende; i det mindste syntes det saa, thi hun herte til de bevægelige og staktagtige Væsen, som man ikke i een Samtale eller ved saa Dages Samliv kommer paa det rene med. Hun havde maaste ogsaa bemærket, at Henrik ikke lo før, da de andre lo, og at han nu paa en forurosigende ivrig Maade bladede i den kedelige Bog, Johannes Falk havde hentet.

„Maaste“, svarede hun mere alvorligt, „vilde jeg, naar jeg tog mig sammen, kunne gøre noget saadant som det. De forlanger af en Præstefore; men jeg ved ikke endnu, om Henrik vilde forlange det af mig.“

„Vist vilde jeg det“, sagde Henrik, „og meget mere end det!“

„Hvad da, min Ven?“ spurgte Theodora, idet hun vendte sig mod ham og saa ham udfordrende ind i Øjet.

„Naturligvis at du selv opsigte Ane Jensdatter i hendes Hjem og dragte hende den Trøst, du formaade, der. Hun kommer formodentlig ingen Steber; Stam og Stændsel holder hende hjemme.“

„Er hun saa fintfølelse?“ Ja, ja da, jeg vilde gaa, hvis du vilde estoriere mig.“

„Naturligvis vilde han det“, kaldt nu Johannes ind; „men jeg fortryder, kære Theodora, at jeg begyndte paa saa spøgfuld en Maade, for det var virkelig min Hen-sigt at høre Deres Mening. Jeg har ikke ringe Tanker om Damerens Dømmekraft, især ikke, naar det gælder en Sag, hvor Deres egne Følelser ikke er med i Spillet, og det er ganske vist ikke Tilfældet med Dem, hvor det gæl-der et Væsen som Ane Jensdatter.“

„Der sit De den, lille Frøsten!“ sagde Lars Brink fmaaleende; „men jeg synes ellers Falk, at De er lidt haard mod Frøsten Hansen.“

„Ja nej“, sagde Theodora med et trodsigt Smil; „jeg beder Dem, Johannes, bliv De tun ved!“

„Frøsten Theodora kan mageligt værge sig selv, Brink“, sagde Johannes. „Jeg vilde blot vide, om De synes, jeg skal oplyde stakfels Thomas Andersens Be-gæring eller ikke?“

„Naturligvis ikke“, svarede Theodora livligt. „Det var, om De ikke tager mig det ilde op, et Misgreb, at De holdt Forfamling i hans Gaard; De kunde godt taalt ham uden netop at vise hans Hus den Være; men De bildte Dem ind, at De kunde gøre, hvad De vilde.“

„Det var Reil!“ sagde Claus, „staa ham ikke!“

„Men nu“, vedblev Theodora, „at gøre det om igen, vilde da være rent galt. Skul er og bliver et uhyggeligt Sted; det kan jeg begribe af alt, hvad Henrik har fortalt mig derom. De fan ikke faa Bugt med det, hvad De saa gør, og tom De igen sammen der med Bønderne, saa vilde man jo lase Tiden lænke paa den uhyggelige Scene, da De var der forrige Gang, og man vilde ikke kunne bevare Anbagen. Vilde De selv kunne det?“

„Det vilde jeg ganske vist“, svarede Johannes, idet han saa velvilligt paa Theodora; „men for de andres Skyld er det bedst at lade det være; det glæder mig ellers at mærke, at De, som det synes, har drøftet Begiven-heden paa Skul med Henrik.“

„Vist har hun det, og det med stor Deltagelse“, sagde Henrik; „men det kære Pigebarn har en mærkbarlig Lyst til at vise sig for andre ringere, end hun er.“

„Hust paa“, sagde Theodora ivrigt, „hvoledes du teede dig i de Dage, da du var oppe til Præstefore-Eksamen! Rigstignet var vi den Gang endnu ikke forlovede, jeg var jo næsten et Barn endnu, nylig konfirmeret; men jeg var frygtelig rørt over dig og trøstede dig. Nu, da jeg er oppe til Præstefore-Eksamen, vender du mig ryggen og stænder paa mig; er det ikke den forfæle Uatnem-melighed?“

„Jo det er!“ sagde Henrik, idet han tog hendes Haand og kyskede den.

De andre lo, og gamle Brink betragtede Theodora med øjenshyllig Fornøjelse og Beundring. Hun havde bundet hans Hjerter ved at bede ham talde Theodora, ligesom de andre gjorde; men Brink svarede bestemt afvi-lende; det påstod sig ikke for en gammel Bonde som mig,

sagde han. Intet kunde formaa ham til at oversteige en vis Grænse indenfor hvilken han ydmygt holdt sig i det daglige Liv lige overfor dem alle, endog Johannes, og dette elstørbede Træl hos ham ansporede hans Venner til endmere at agte og ære ham. Kun naar det gjaldt en eller anden Sag af Bistighed, tog den gamle Degn Bladet fra Munden, og da kunde han tale djært.

„Maa jeg“, sagde han, idet hen tog Piben af Mun-den, „som et Slags Genfor ved denne Eksamen rette et Spørgsmaal til Frøsten Hansen?“

„Med Fornøjelse, kære Brink!“

„Ja, det er kun en Forhørelse af Falks Eksamina-tion. Den gode Herre er jo aabenbart i Forlegen-hed. Hvad skal han gøre med Ane Jensdatter? Sig os, hvad De i hans Sted vilde gøre, og det synes mig næsten, at han skulder Dem at følge Deres Raad, siden han har gjort Dem saa megen Uvægsighed og endelig vilde høre Deres Mening.“

Theodora saa paa Johannes. Stalken var der igen, men forsvandt dog; hun saa et Øjeblik alvorligt med for sig og sagde saa:

„Johannes skal selv gaa over til stakfels Ane og trøste hende; han skal takke hende, fordi hun er gaaet i sig selv og har tilstaaet sin Uret, thi det er et ydmygende Skridt, som tun et Menneske med et godt Hjerter bekvemmer sig til. Saa skal han gaa ind til Hjen og besøge Thomas i Arresten —“

„Det har han gjort mere end een Gang“, sagde Henrik.

„Jeg ved det“, vedblev Theodora; „men det maa ste igen, da Thomas dog maa have Besked paa sit Brev til Ane; og saa skal han sige ham, at det ikke var Gudsfrygt men Forfængelighed, der gav ham det Indfald at bede om, at der maatte blive holdt en Forfamling paa Skul. Ikke Uvædens Forfamlinger kan udslette den Stempel, hans Forbrydelse har sat paa hans Navn og hans Hjem, men hans egen Anger og Tro paa Kristus kan vasker Plelsen af og gøre hans Samvittighed ren som nyfalden Sne —“

for sagt: han skal ikke tale saa mild og trøstende, som han vilde have mig til at tale til Ane, men han skal sige opsløfende og indtrængende Ord, som jeg ved, at han har til sin Raadighed; og saa maa han ikke glemme at stasse stakfels Thomas noget friskt, rent Halm i sin Seng — han siger jo i et fælt, mørkt, fugtigt Gul, og han skal stasse ham et godt Maaltid Mad, selv om han maa bestikke Arrestforvareren; og — saa ved jeg ikke mere“, sluttede Theodora med Laeret i Døren, idet hun gjorde et mis-lykkeligt Forsøg paa at se.

„Theodora“, sagde Johannes, „jeg har gjort Dem stor Uret; men De har selv nogen Skyld deri. Henrik, du kan søge Præstetale, naar du vil!“

„Man skulde næsten tro“, sagde Claus til Johannes, „at du havde Præstetale over en lav Stø at give bort.“

„Ja“, svarede han, „det er underligt nok, jeg drømte forleden, at Pastor Bruus var bleven forflyttet, og at vi havde meget travlt med at stasse Henrik Gerstrup Præstetale, stant jeg ikke mere huster, hvori den træde Virksom-hed bestod.“

„Jo vist!“ sagde Henrik, „saa godt et Kald opnaar jeg nok ikke, naar min Tid kommer.“

„Pastor Bruus forflyttet!“ sagde Claus; „man tør virkelig ikke ønske en anden Menighed den Karl paa Hal-sen; han burde gaa af, eller det bedste var vel, om han lagde sig til at trepere.“

„Th!“ svarede Johannes, „det var et utristeligt Omste! Jeg vil fortælle dig, Henrik, at Per Mortensen, der er ganske ærgeligt over, at han tun kom til at bøde en Mulk for sine verbale Injurier mod Præsten, forleden sagde ham det samme lige i Døren. Per Mortensen er besjælet af en brandende Tro; men han er ikke gjort af Bøls. Var han bleven født sels Aarhundreder tilbage i Tiden, saa vilde han sikkert draget Sværdet for Kristens dommens Sag, og han havde da maaste som Korsfarer lagt sine Ben i det hellige Land. Der er et ubændigt Sind i ham, og han gør os ofte Sorg. Forleden møder han Præsten, der giver sig i Snak med ham og slojer til ham. Per var ordnap, men Præsten beltasende. Han sagde, at han blot tilfidsit stulde saa Fred her i Sognet, og at han vilde blive her for Resten af sine Dage. — „Jeg vil lægge mine Ben der!“ sagde han tilfidsit. — „Ma, gib de laa her!“ svarede Per Mortensen, og da han fortalte mig det, kunde jeg ikke faa ham til at indse, at det var et letindigt Vredens Ord.“

„Du har vist Ret“, sagde Claus; „men Per Mort-sensens Svar falder i min Smag. Den Bruus fortjente et Svar, der kunde gaa ham gennem Marv og Ben.“

Om Aftenen, da de andre var gaaet ind, og de kulde spise, sad de Johannes. Helga gik for at lase paa ham, og da hun ikke fandt ham paa hans Værelse, sagte hun ham i Haven. Der var han; han sad i Lindelshuset med Olivas Brev foran sig. Han saa overrasket op, da Helga kom, og det forekom hende, at en svag Rødme stjal sig over hans Ansigt; men han gemte ikke Brevet, tvær-timod vintede han hende hen til sig, gav hende det og bad hende læse det. Det løb saaledes:

Kære Johannes!

Jeg er kommen i Tanker om, at mine Forældres Gravsted paa Assistentstierlegaarden vistnok fensliger for-sømt. Det er en Stam, at jeg ikke har tænkt paa det før, men sent er dog bedre end slet ikke, og da jeg heller ikke i Aar kommer til Danmark, kan jeg ikke selv gøre min For-sømmelse god igen; men jeg har ikke lyst til at bede Dank om at besøge det, fordi han ikke stod paa nogen god Fod med Moder, og jeg tror heller ikke, at han sympatiserede med Fæder. Han vilde lade fremmede gøre det og ikke selv tage sig deraf; men jeg ønsker det gjort med Kærlighed og Omhu. Er det ubestemt at bede Dem drage Omfjorg derfor? De havde jo dog i det mindste Fæder tar. Hjer-telig Tak, om De vil! Naturligvis maa De, om De ikke ellers har Urinde i Hovedstaden, rejse paa min Bekostning, og kunde De ikke have godt af en saadan lille Udflygt? Nebenfor vor Kommissionsarvs Adresse, hvor De kan have de fornødne Penge. — Hjerteligt har det glædet mig at høre fra den kære Helga, at De lever vel og er lykkelig i Deres Stilling. De sender mig vel i sin Tid et Par Ord til Svar? Lev vel og had stæbe i velsig Erindring

Deres trofaste Veninde Oliva Gidssted.

(Fortættelse.)